

ЗАПИТАННЯ-ВІДПОВІДІ ПРО ДЕСЯТИНУ

Чи є десятина Новозавітною постановою?

У Старому Завіті Господь чітко дає вибраному народу закон віддавати Йому десятину. А що у Новому Завіті? Чи повинен теперішній християнин дотримуватися цього закону та давати десятину?

У євангелії від Луки читаємо: *«Та горе вам, фарисеї, бо ви даєте десятину з м'яти, рути та всякої городини, але занедбуєте правосуддя і любов Божу! І це треба було робити, і того не лишати»* (Лк. 11, 42). *«Горе вам, книжники й фарисеї, лицеміри, що даєте десятину з м'яти, кропу і кмину, а занедбуєте, що найважливіше в законі: справедливість, милосердя і віру. І те слід робити, і того не слід лишати»* (Мт. 23,23). Лише через десятину людина не спасеться, але тут бачимо що Ісус велить не залишати і давати десятину. Сам Господь про це вчить: *«Ба більше, тут беруть десятину люди, що вмирають; а там - той, про кого свідчать, що живе»* (Євр. 7,8). Зверніть увагу, що дієслово «беруть» стоїть в теперішньому часі, що означає що закон десятини був практикований і в Новозавітній Церкві.

У наступному уривку не вживається слово «десятина», зате підкреслюється пропорційність – хто скільки може заощадити відповідно до свого майна. *«Першого дня тижня кожний з вас хай відкладає в себе, збираючи, що може заощадити, щоб збірок не робити тоді, коли сам прийду»* (I Кор. 16,2).

З вище наведених текстів Нового Завіту видно, що новозавітні християни навчали про десятину та практикували її. Все вказує на те, що робили вони це у відповідності до вчення та звичаїв, до яких вони звикли. Тобто у відповідності до Старого Завіту.

Чи є різниця між пожертвуванням та десятиною і яка?

«Хіба годиться людині обкрадати Бога? Ви ж мене обкрадаєте й питаєте: В чім ми тебе обікрали? - Десятинами й приносами!» (Малахії 3,8).

В буквальному розумінні слово «десятина» – це **поверення** Богові десятої частини того, чим Він нас благословив. Слово «десятина» і в єврейській (ma'aser) і грецькій (arodekatoo) мовах означають **віддати 10%**.

Оскільки десятина це вимога, невиконання якої є «обкраданням» Бога, то легко зрозуміти чому у посланні до Євреїв вживається слово: «дав десятину». *«І, так би мовити, і Леві, який тепер збирає десятини, дав був десятину через Авраама.»* (Євр. 7,9). Борги потрібно віддавати. Так що термін «дати десятину» цілком логічний.

А от пожертва не має встановленого проценту. Апостол Павло про збір пожертвувань в Коринтській церкві сказав наступне: *«Нехай дає кожний, як дозволяє серце, не з жалю чи примусу: Бог любить того, хто дає радо.»* (II Кор. 9,7).

Таким чином наші добровільні пожертвування повинні бути відповідні до нашої любови і не визначаються певними процентами. Звідси і вислів *«Десятинами й приносами!»* в книзі пророка Малахії 3,8. Все що помимо (більше від) встановленого проценту – це добровільні пожертвування.

З якого віку потрібно давати десятину?

З будь-якого віку, коли людина прийде до розуміння цієї істини. Дітей потрібно навчати змалку давати десятину від подарованих чи зароблених грошей, чи наприклад зі стипендії. Книга Приповідок 22,6 навчає: *«Наставляй малого на добру путь, - навіть як постаріється, не зверне з неї»*.

З чого давати десятину? З усього доходу чи з суми що отримуємо після оподаткування на руки?

Це питання виникає у зв'язку з податками, які держава стягує перше, ніж людина отримує на руки зароблені гроші. Кожен погодиться, що платити податки необхідно, і це практикується у кожній країні. Хто не платитиме податків – попадає під державний суд чи навіть до в'язниці. Однак купувати продукти, сплачувати за газ, світло, тепло, купувати одяг – теж необхідність. Якщо людина не платить за електроенергію – її відключають. Тобто усі ці платежі такі ж необхідні, як сплата податків. Тоді де ж починається наш «чистий дохід»? Адже сплативши усе необхідне у людини вже майже нічого не залишається.

Подібна проблема існувала ще за часів пророка Аггея, коли Бог через нього сказав: *«То це вам сидіти час у ваших вигідних домах, тоді як дім цей лежить у руїнах?» Оце ж так каже Господь сил: «Розважте добре путі ваші!»* (Аггей 1.4-5).

Тому цілком розумно, якщо десятина, як і податок, платитиметься з усього доходу (тобто від нарахованої зарплати, а не тієї суми що отримуємо на руки). Якщо ми працюємо за 100 гривень в день – то з цієї суми повинні дати десятину.

Якщо мова йде про десятину з грошей отриманих від продажу власного майна, то не вся ця сума є вашим доходом, оскільки вам довелося щось заплатити за це майно, звичайно якщо воно не було вам подароване. *«Даватимеш точно десятину з усього врожаю твого посіву, з того, що виросте в полі щороку.»* (Втор. 14,22). Десятина дається з прибутку від продажу власності. Ви ж уже дали десятину з грошей, які вклали у власність.

Чи існують гроші, з яких я не повинен давати десятину?

Так, у випадку коли ви за щось заплатили і вам повернули гроші.

Коли давати десятину?

Апостол Павло у посланні до Коринтян пише: *«А щодо збірки на святих, то робіть і ви так, як я був наказав Церквам галатським. Першого дня тижня кожний з вас хай відкладає в себе, збираючи, що може заощадити, щоб збірок не робити тоді, коли сам прийду.»* (I Кор. 16,1-2). Цей спосіб збірки правдоподібно був даний апостолом Павлом для зручності, постійності і простоти. Оскільки перші християни збиралися на богослужіння у неділю – було логічно в цей день віддавати десятину. Але говорити що не можна давати десятину у будь-який інший час – значить не розуміти дух Писання. Хто отримує зарплату кожного тижня - кожного тижня нехай дає десятину. Хто отримує раз на місяць – нехай дає раз на місяць.

Чи повинен я сплатити протерміновану десятину?

Так і то навіть з відсотками. *«А хто хоче викупити якусь частину з десятини, нехай додасть до неї п'ятину.»* (Левіт 27,31). Тобто, якщо ви хочете скористатися з десятини у своїх потребах з умовою віддати наступного разу – тоді наступного разу потрібно віддати 15% а не 10%

Куди давати десятину?

«Ось установи й закони, що їх будете старатися виконувати в землі, яку Господь, Бог ваших батьків, дав вам, щоб ви заволоділи нею по всі дні, що в ній житимете. Ви зруйнуєте дощенту всі ті місця, де народи, що їх проженете, служили своїм богам: по високих горах, по горбах і під кожним ряснолистим деревом. Ви знищите їхні жертовники, порозбиваєте їхні стовпи, їхні стовбури спалите вогнем, кумирів їхніх богів порубаєте та зітрете з тих місць їхні ім'я. За їхнім прикладом ви не чинитимете Господеві, Богові вашому, а вчащатимете до того місця, що його Господь, Бог ваш, вибере поміж усіма вашими поколіннями, щоб поставити там своє ім'я; туди ходитимеш, і туди будете носити ваші всепалення, ваші жертви, ваші десятини, офіри рук ваших, ваші обітниці, ваші добровільні пожертви й перваків вашого високорослого та дрібного скоту; і їстимете там перед Господом, Богом вашим, і радітимете ви самі й ваші сім'ї кожним здобутком ваших рук, яким Господь, Бог ваш, благословить вас. Ви не будете робити, як оце тут сьогодні ми робимо, що видається кому добре, бо ви ще не ввійшли до місця

спочинку й насліддя, що Господь, Бог твій, дає вам. Коли ж перейдете за Йордан та й осядетеся у землі, що її Господь, Бог ваш, хоче вам дати в насліддя, коли він забезпечить вам мир із боку всіх довколишніх ваших ворогів, і ви житимете безпечно, **тоді буде так: на те місце, що вибере Господь, Бог ваш, щоб там перебувало його ім'я, туди перенесете все, що я заповідаю вам: ваші всепалення, ваші жертви, ваші десятини, офіри рук ваших, і все найліпше, що в своїх обітницях ви прирекли дати Господеві. Ви будете веселитися перед Господом, Богом вашим, ви самі й ваші сини та дочки ваші, і ваші слуги та служниці ваші, і левіт, який живе в вашій оселі, бо немає в нього частки, ні насліддя з вами. Уважай, щоб ти не приносив своїх усепалень на кожному місці, де яке побачиш, тільки на тому місці, що його вибере Господь поміж твоїми поколіннями; там приноси́тимеш свої всепалення і там чинитимеш усе, що я тобі заповідаю.** Однак можна буде тобі, скільки схочеш, різати й їсти м'ясо в усіх твоїх містах, за благословенням Господа, Бога твого, що дасть тобі; нечистому й чистому можна буде його їсти, як їдять сарну й оленя; тільки крові їхньої не смієте споживати, на землю треба вилити її, як воду. **Не можна тобі в твоїх містах їсти десятин твого зерна, молодого вина, олії, перваків з високорослої та дрібної скотини, жодних обітованих жертвоприносів, якими ви приреклись, ні добровільних дарів, ні офір твоїх рук; лиш перед Господом, Богом твоїм, на тому місці, що його вибере Господь, Бог твій, - там мусиш їх їсти, ти сам і твій син, і твоя дочка, і слуга твій, і слугиня твоя, і левіт, який перебуває в твоєму обійсті; і радітимеш перед Господом, Богом твоїм, усяким здобутком твоїх рук. Уважай, щоб ти не покидав левіта, поки життя твого на своїй землі.»** (Второзаконня 12,1-19)

З вищенаведеного тексту видно куди ми повинні приносити десятину та пожертву – місця вибраного Богом – до церкви.

Запитання: «як ми можемо тепер визначити місце що його вибрав Господь для наших десятин?». Спитаємо себе – де Господь хоче щоб я приніс свою десятину? Найчастіше, це та церква, до якої ми постійно ходимо. Пожертву ж можна давати у будь-який храм згідно Второзаконня 12,15.

«Усе, що заповідаю вам, виконуйте пильно; нічого не додаси й нічого не віднімеш.» (Втор. 13,1).

Десятина завжди повинна даватися на підтримку справи поширення Доброї Новини, а не на щось інше. (Спортсмен може бігти найшвидше від усіх, але якщо він біжить нехтуючи правилами офіційних змагань не по визначеній доріжці а де собі хоче – його біг даремний, та ніхто не зафіксує його рекорду.) З вищенаведених текстів Біблії видно, що Богу не все одно де ми даємо нашу десятину.

Кому давати десятину?

Авраам – перший хто отримав десятину – дав десятину Мелхиседеку – царю Салема і священику Всевишнього Бога.

«Оцей Мелхиседек, цар Салему, священик Всевишнього Бога, який зустрів Авраама, коли він повертався після поразки царів, і який благословив його; 2 якому Авраам відділив десятину з усього, і якого ім'я означає спершу «цар справедливості», а потім цар Салему, тобто «цар миру»; 3 без батька, без матері, без родоvodu, який не має ні початку днів, ні кінця життя, уподібнений до Божого Сина, - зостається священиком повіки. 4 Дивіться, отже, який великий той, якому патріярх Авраам дав десятину з найліпшої добичі! 5 Також і ті з синів Леві, що мають сан священства, мають за законом наказ брати десятину з народу, тобто з своїх братів, дарма що вони вийшли з бедер Авраама. 6 Той же, який не походить з їхнього роду, взяв десятину з Авраама і благословив того, що мав обітницю. 7 Тим часом і сумніву не може бути, що нижчий благословляється вищим. 8 Ба більше, тут беруть десятину люди, що вмирають; а там - той, про кого свідчать, що живе. 9 І, так би мовити, і Леві, який тепер збирає десятини, дав був десятину через Авраама, 10 бо він ще був у бедрах свого прабатька, коли Мелхиседек вийшов йому назустріч. 11 Якби, отже, досконалість була через левітське священство, під яким народ одержав закон, то яка була б іще потреба з'являтися іншому священикові, за чином Мелхиседека, священикові, що не звався б за чином Арона? 12 Бо як міняється священство,

конче міняється і закон. 13 Бо той, про кого це говориться, був з іншого коліна, з якого ніхто не служив при жертovníку». «21 то цей мав клятву того, який сказав до нього: «Господь поклявся, і каятись не буде: Ти - священник повіки.» 22 Ось чому Ісус став запорукою кращого союзу.» (Євр. 7,1-13; 21-22).

У 8 стиху послання до Євреїв автор проголошує що Ісус приймає їх десятини. Авраам дав десятину Мелхиседеку – «Царю Миру». Ми, діти Авраама даємо десятини Найкращому священику – Ісусу – «Князю Миру» (дивись Євр. 7, 22). «Вибрані Божі люди» тут, на землі приймають десятини і використовують їх на справи служіння, а Господь на небі веде облік цих справ.

«Усе, що тільки чините, робіть від душі, як для Господа, а не як для людей, знаючи, що приймете від Господа нагороду - спадщину. Служіте Господеві Христові!» (Колос. 3,23-24).

Чи потрапить на небо той, хто не дає десятину?

Ми спасаємося через Божу благодать та віру. Людина не може спастися та потрапити на небо лише завдяки своїй десятині. Десятинна скоріше належить до категорії послуху. Ісус сказав: «Чому ви мене звете: Господи, Господи, а не робите, що я говорю?» (Лк. 6,46). У Євангелії від Матея знаходимо такі слова: «Збирайте собі скарби на небі, де ні міль, ані хробацтво не нівечить і де злодії не пробивають стін і не викрадають. Бо де твій скарб, там буде і твоє серце.» (Мт. 6,20-21).

Чи існують ситуації в яких я повинен утриматися від дачі десятини?

Це запитання виникає скоріш за все через обставини не пов'язані з особистими фінансовими труднощами. Наприклад, хтось може сказати: «Я думаю, що ці гроші витрачаються нерозумно чи неправильно», або «У них і так грошей більше чим достатньо» і т. д. І це можливо, і багато іншого. Однак, якщо ми починаємо судити відповідно до того що **нам** здається правильним - то таким чином присвоюємо собі роль судді, яку Бог залишив за Собою, та потрапляємо в небезпеку. Загляньмо у першу книгу Самуїла, де описано історію про невірних та недостойних священиків: «12 Сини ж Елі були ледащі: про Господа не дбали, 13 ні про священні права щодо народу: щоразу було, коли хтось приносив жертву, і м'ясо ще варилось, а вже слуга священика з трьозубою виделкою в руці приходив, 14 і запускав її в казан чи в чавун, чи в котел, чи в горщик, і все, що ті виделки наверх витягали, священник брав для себе. Отак вони з усім Ізраїлем чинили, який туди, в Шіло, приходив. 15 Ба навіть перш, ніж пустять жир з димом, прийде священник слуга й тому, хто жертвує, бувало, каже: «Давай священикові м'яса на печеню! Не прийме він від тебе вареного м'яса, а лиш сире.» 16 І коли той йому відповідав: «Перш нехай пуститься жир із димом, а тоді бери, що тобі любо», - слуга йому відповідав: «Ні, давай зараз, а не даси, то візьму силоміць!» 17 І гріх тих молодиків був вельми тяжкий перед Господом, бо вони ставилися зневажливо до Господньої офіри. 18 Самуїл же доглядав служби перед Господом, Хлопчина ще, підперезаний льняним ефодом. 19 Мати його робила йому маленьку верхню одежину й приносила щороку, коли приходила зо своїм чоловіком приносити щорічну жертву. 20 Елі при тій нагоді благословив Елкану та його жінку й промовляв: «Нехай Господь поверне тобі потомство від цієї жінки на місце того, що ти дав Господеві.» І вони поверталися додому. 21 І справді Господь навідався до Анни, і вона зачала й породила трьох синів та двох дочок. Тим часом хлопчик Самуїл ріс на служінні в Господа. 22 Хоча Елі й був вельми старий, однак же чув усе, що коїли його сини всьому Ізраїлеві, і те, що жили з жінками, які служили при вході до намету зборів. 23 Тому й говорив їм: «Чого ви коїте так, як ото я чую від усього народу - оті ваші погані вчинки? 24 Ні, мої діти, не гарна поголоска, що я чую: ви віддаєте народ Господній! 25 Коли згрішить хтось проти чоловіка, то Бог заступиться за нього. А коли хтонебудь проти Господа згрішить, то хто за нього заступиться?» Та вони не слухали батьківського слова: Господь призначив смерть їм. 26 Хлопчина ж Самуїл ріс дедалі більше й здобував дедалі більш ласку так у Бога, як і в людей. 27 Одного разу прийшов до Елі чоловік Божий і сказав до нього: «Так говорить Господь: Чи ж я не об'явився родині батька твого, коли вони були в Єгипті рабами в домі фараона? 28 І вибрав їх з усіх колін Ізраїля собі в священники, щоб приступати до мого жертovníка, палити кадило, носити ефод переді мною, й дав домові батька твого всі жертви синів Ізраїля. 29 Чому ж ти дивишся зависним оком на жертви та приноси, які я повелів був, і поважаєш твоїх синів більш від мене, годуючи їх жиром з найкращих частин усіх приносин Ізраїля, народу мого? 30 Ось чому - слово Господа, Бога Ізраїля! Хоч я й постановив був: дім твій і дім батька твого ходитимуть перед моїм обличчям повіки, але тепер - слово Господнє: не так воно буде! Бо я шаную тих, хто мене шанують, а ті, хто мене зневажають, ні за що будуть уважатись!» (І Сам.2,12-30).

Бог допустив щоб на Ізраїль напали філістимляни за те, що люди перестали давати приноси. Таким чином народ потерпів поразку бо перестав шанувати Бога і довіряти Йому суд над нечестивими священиками. «2 Філістимляни вишикувались у бойовий лад проти Ізраїля; бій був запеклий, розбили Ізраїля філістимляни, і з війська полягло на полі битви до чотирьох тисяч чоловік. 3 Як же повернувся люд у табір, старші Ізраїля сказали: «Чому Господь побив нас сьогодні перед філістимлянами? Візьмим із Шіло ковчег Господнього союзу, щоб ішов посеред нас і спас нас із рук ворогів наших!» 4 Народ послав у Шіло, й взяли вони звідти ковчег Господа Сил, що перебуває на херувимах. Обидва сини Елі, Хофні й Пінхас, супроводжали ковчег Божий. 5 Як же прибув ковчег Господній у табір, увесь Ізраїль зняв такий великий крик, що аж земля стряслася. 6 Коли ж почули філістимляни голосний гомін той, то спитали: «Що то за крик голосний та великий у таборі єврейським?» І як дізнались, Що то ковчег Господній прибув у табір, 7 злякались, бо говорили: «Бог

прибув у табір!» І сказали: «Горе нам, бо так ще досі не бувало. 8 Горе нам! Хто нас урятує з руки цього могутнього Бога, що побив єгиптян усякими карами в пустині! 9 Кріпиться й покажіть себе мужами, філістимлянами, коли не хоче те зробитися єврейськими рабами, як вони були вашими! Будьте, отже, мужами, і до бою!» 10 Вдарили філістимляни, і було Ізраїля розбито. І побігли кожен до свого намету. Була то вельми велика поразка, полягло Ізраїля 30 000 піхотинців. 11 І ковчег Божий було взято, й обидва сини Елі, Хофні і Пінхас, померли. 12 Один веніяминянин утік із бойових рядів і того ж дня прибув у Шіло. Одійж на ньому була подерта й порох на голові в нього. 13 Як він прибув, Елі сидів на стільці біля дверей і позирав на шлях, бо серце його тремтіло за Божий ковчег. І коли прийшов той чоловік, щоб сповістити в місті про це, все місто зняло лемент. 14 Почув Елі той лемент і спитав: «Що то за галас такий великий?» Чоловік підбіг хутенько і сповістив Елі. 15 Елі ж було дев'ятдесят вісім років, очі в нього були нерухомі, й він не міг уже бачити. 16 Тому чоловік сказав до Елі: «Я - той, що прибув із табору. Я втік сьогодні з поля бою.» Елі спитав: «Що ж там сталося, мій сину?» 17 Посол у відповідь сказав: «Кинувсь навтеки Ізраїль перед філістимлянами; до того полягло вельми багато люду, та й сини твої, Хофні й Пінхас, обидва мертві, і ковчег Божий узятий!» 18 Як же згадав той про ковчег Божий, упав Елі зі стільця коло дверей навзнаки, і зломив в'язи, й умер, бо був старий і тяжкий. Сорок років правив Ізраїлем.» (І Сам. 4, 2-18).

Елі і його сини були осуджені і понесли заслужене покарання. Бог залишає за собою виключне право виправляти і наказувати своїх дітей. «Знаємо того, хто мовив: «До мене належить відплата, я відплачу!» І ще: «Господь судитиме народ свій.» (Євр. 10,30).

Можливо, і наша оцінка ситуації є помилковою. Тому в будь-якому випадку ми повинні просто продовжувати коритися Слову Божому (Писанню) у відношенні до нас самих і наших десятин. А суд залишімо Богові. Бог може Сам вирішити ці проблеми. Найкраще для нас – це виявити терпіння. «Благаємо вас, брати: карайте ледачих, малодушних підбадьорюйте, підтримуйте безсилих, супроти всіх будьте терплячі. Уважайте, щоб ніхто не віддавав нікому злом за зло, а старайтеся робити добро один одному і для всіх.» (І Сол. 5,14-15).

Чи повинен я платити десятину якщо не можу виконати інших своїх фінансових зобов'язань?

Давати десятину в умовах крайніх фінансових труднощів – це справжнє діло віри. Причитайте уважно, що обіцяє Господь за повернення десятини: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір? І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є виноград у вас на полі, говорить Господь Саваот. І будуть всі люди вважати вас блаженними, бо будете ви любим Краєм, говорить Господь Саваот.» (Малахії 3,10-12).

Зверніть увагу, що Бог кидає нам виклик: «Мене випробуйте». Спочатку ви повинні підкоритися Моїй заповіді, а тоді Я почну задовольняти ваші потреби. Незалежно від вашого фінансового стану, Бог обіцяє створити чудо: «чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір?», «І ради вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду...». А навіть більше обіцяє Господь: «І будуть всі люди вважати вас блаженними».

Порівняйте ці благословення з прокляттями на тих, хто не дає десятини: «Хіба годиться людині обкрадати Бога? Ви ж мене обкрадаєте й питаєте: В чім ми тебе обікрали? - Десятинами й приносамі! Ви тяжко прокляті, а все ж таки ви, увесь народ, мене обкрадаєте.» (Малахії 3, 8-9), і не залишиться іншої альтернативи, як тільки зробити крок віри і чесно платити десятину. Обітниця полягає у тому, що якщо ви будете давати десятину, то Бог допоможе вирішити ваші фінансові труднощі і виконати ваші фінансові зобов'язання. Якщо не даватимете десятину, хоча і знаєте що повинні, то справи ваші лише погіршаться.

Чи очікується від мене щось більше ніж десятина?

В пророка Малахії (3,8) читаємо що народ засуджується за те, що обкрадав Бога десятинами і приносамі. Вище вже було згадано, що давати – це результат любові. В посланні до Галатів апостол Павло говорить про «Божого Сина, який полюбив мене й видав себе за мене» (Гал.2,20). В Євангелії від Івана бачимо що «Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Ів. 15,13). Нашою любов'ю визначається те, скільки ми даємо. Якщо ми стараємося дати як можна менше, то очевидно, Дух Святий ще не запалив наше серце вогнем любові. Коли ми даємо на діло Боже від щирого серця, без нарікання, з радістю та готовністю, тоді починаємо розуміти що мав на увазі Ісус Христос кажучи: «У всьому я показав вам, що, так працюючи, треба допомагати слабосильним і пам'ятати слова Господа Ісуса, що сам сказав: «Більше щастя - давати, ніж брати.»» (Діяння 20, 35). Ваші пожертви для Бога завжди приводять до належної винагороди.

«Дайте, то й вам дасться: міру добру, натоптану, потрясену, переповнену дадуть вам. Якою бо мірою ви міряєте, такою й вам відміряють.» (Лк. 6,38).

Чи повинні священики та єпископи платити десятину?

Відповідь на це знаходимо у книзі Чисел: «Господь промовив до Мойсея: “Скажеш левітам і повідаєш їм: Коли візьмете від синів Ізраїля десятини, що я вам дав від них як вашу спадщину, то принесете з них

жертву возношення Господеві, десятину від десятини. І зарахується вам жертва вашого возношення так, як би було це зерно з току чи вино з точила. Таким робом і ви теж вознесете Господеві жертву возношення від усіх ваших десятин, що їх береже від синів Ізраїля, і, як возношення Господнє, дасте Аронові священикові. Від усього, що вам припадає, вознесете всяке возношення Господеві, тобто з усього, що найкраще, щоб його посвятити. І скажеш їм: Коли возноситимете, що найкраще з десятини, то порахується вам, левітам, як прибуток із току й як прибуток з виноградного точила.» (Чисел 18, 25-30).

Любов – найважливіше слово в християнському житті. Все що робиться без любові немов мідь брєняча чи кимвал звучний: «Якби я говорив мовами людськими й ангельськими, але не мав любови, я був би немов мідь брєняча або кимвал звучний.» (I Кор. 13,1). Підходьмо до питання десятини не з позиції букви закону, а з позиції любови.